

Czwartek, 1 czerwca 2017 r.

P8_TA(2017)0242

Odporność jako priorytet strategiczny działań zewnętrznych UE**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 1 czerwca 2017 r. w sprawie odporności jako strategicznego priorytetu działań zewnętrznych UE (2017/2594(RSP))**

(2018/C 307/28)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 21 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE) oraz art. 208, art. 210 i art. 214 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE),
- uwzględniając globalną strategię UE na rzecz polityki zagranicznej i bezpieczeństwa (EUGS) opublikowaną w czerwcu 2016 r.,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 3 października 2012 r. pt. „Podejście UE do kwestii odporności: wyciąganie wniosków z kryzysu bezpieczeństwa żywnościowego” (COM(2012)0586) oraz dokument roboczy służb Komisji z dnia 19 czerwca 2013 r. pt. „Plan działania na rzecz odporności w krajach narażonych na kryzys na lata 2013–2020” (SWD(2013)0227),
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 28 maja 2013 r. w sprawie podejścia UE do kwestii odporności,
- uwzględniając rezolucję Zgromadzenia Ogólnego ONZ 70/1 przyjętą dnia 25 września 2015 r. pt. „Przekształcamy nasz świat: program działań na rzecz zrównoważonego rozwoju do roku 2030”,
- uwzględniając decyzję konferencji stron 1/CP.21 związaną z wejściem w życie porozumienia paryskiego w sprawie zmian klimatu,
- uwzględniając ramy z Sendai dotyczące ograniczania ryzyka klęsk żywiołowych w latach 2015–2030, przyjęte na 3. Światowej Konferencji ONZ na temat Ograniczania Ryzyka Klęsk Żywiołowych, która odbyła się w dniach 14–18 marca 2015 r. w Sendai (Japonia),
- uwzględniając dokument roboczy służb Komisji z dnia 16 czerwca 2016 r. pt. „Plan działania w sprawie ram z Sendai dotyczących ograniczania ryzyka klęsk żywiołowych w latach 2015–2030: podejście oparte na ryzyku klęsk żywiołowych dla wszystkich strategii politycznych UE” (SWD(2016)0205),
- uwzględniając sprawozdanie sekretarza generalnego ONZ z dnia 23 sierpnia 2016 r. w sprawie wyników Światowego Szczytu Humanitarnego (A/71/353),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 26 kwietnia 2016 r. pt. „Godne życie: przejście od uzależnienia od pomocy do samodzielności – Przymusowe wysiedlenie a rozwój” (COM(2016)0234),
- uwzględniając swoje poprzednie rezolucje, w szczególności z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie podejścia UE do kwestii odporności i działań zmniejszających ryzyko związane z klęskami żywiołowymi w krajach rozwijających się: wyciąganie wniosków z kryzysu bezpieczeństwa żywnościowego ⁽¹⁾, z dnia 16 grudnia 2015 r. w sprawie przygotowań do Światowego Szczytu Humanitarnego: wyzwania i szanse w zakresie pomocy humanitarnej ⁽²⁾ oraz z dnia 14 lutego 2017 r. w sprawie przeglądu Konsensusu europejskiego w sprawie rozwoju ⁽³⁾,
- uwzględniając skierowane do Komisji pytanie w sprawie odporności jako strategicznego priorytetu działań zewnętrznych UE (O-000033/2017 – B8-0313/2017),

⁽¹⁾ Dz.U. C 468 z 15.12.2016, s. 120.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0459.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2017)0026.

Czwartek, 1 czerwca 2017 r.

- uwzględniając projekt rezolucji Komisji Rozwoju,
 - uwzględniając art. 128 ust. 5 i art. 123 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że – według Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju (OECD) – 1,6 mld ludzi mieszka w 56 państwach uznanych za niestabilne⁽¹⁾; mając na uwadze, że sytuacje niestabilne są w znacznej mierze powodowane przez człowieka; mając na uwadze, że sytuacje niestabilne zwiększają podatność ludności na zagrożenia z powodu różnych czynników, w tym takich jak konflikt i brak bezpieczeństwa, brak dostępu do opieki zdrowotnej, przymusowe wysiedlenia, skrajne ubóstwo, brak bezpieczeństwa żywnościowego, wstrząsy gospodarcze, niewłaściwe sprawowanie rządów i słabość instytucji, korupcja i bezkarność oraz klęski żywiołowe nasilone pod wpływem zmiany klimatu; mając na uwadze, że odporność ma szczególne znaczenie w sytuacjach niestabilności, które OECD definiuje w pięciu różnych wymiarach, lecz wzajemnie powiązanych wymiarach: gospodarczym, środowiskowym, politycznym, związanym z bezpieczeństwem i społecznym;
- B. mając na uwadze, że koncepcję odporności stosuje się w politykach UE i innych organizacji międzynarodowych od wielu lat i że jej zakres zastosowania wydaje się rozszerzać; mając na uwadze, że w konkluzjach Rady z 2013 r. w sprawie odporności jest ona rozumiana jako „zdolność indywidualnych osób, gospodarstw domowych, wspólnot, państwa lub regionu do przygotowania się na przetrwanie napięć i gwałtownych zmian bez naruszania długoterminowych szans na rozwój, zdolność do dostosowania się do nich, a także do szybkiej odbudowy po takich wydarzeniach”;
- C. mając na uwadze, że zgodnie z globalną strategią UE na rzecz polityki zagranicznej i bezpieczeństwa (EUGS) „odporność państw i społeczeństw na wschód i na południe od UE” jest jednym z pięciu priorytetów działań zewnętrznych UE i że jest to „zdolność państw i społeczeństw do reformowania się, a tym samym przeciwstawiania się wewnętrznym i zewnętrznym kryzysom oraz odbudowa po nich”; mając na uwadze, że zgodnie z EUGS „odporne społeczeństwo, które cechuje stabilna demokracja, zaufanie do instytucji oraz zrównoważony rozwój, leży u podstaw odpornego państwa”;
- D. mając na uwadze, że w EUGS określono również, iż UE przyjmie „wspólne podejście do realizowanych polityk w zakresie pomocy humanitarnej, rozwoju, migracji, handlu, inwestycji, infrastruktury, edukacji, zdrowia i badań” oraz będzie m.in. działać na rzecz dostosowanych do potrzeb polityk mających na celu wsparcie rządów odpowiedzialnych i sprzyjających włączeniu społecznemu, propagowanie praw człowieka, promowanie zakładającego lokalną odpowiedzialność i opartego na prawach podejścia do reformy sektora wymiaru sprawiedliwości, bezpieczeństwa i obrony, pomoc państwom niestabilnym, zwalczanie ubóstwa i nierówności oraz propagowanie zrównoważonego rozwoju, pogłębianie stosunków ze społeczeństwem obywatelskim, propagowanie reformy polityk energetycznej i środowiskowej oraz wspieranie zrównoważonych strategii produkcji żywności i wykorzystania wody;
- E. mając na uwadze, że działania zewnętrzne UE wymagają wielowymiarowego podejścia oraz że podejściu takiemu może sprzyjać zwiększanie – zgodnie z zasadą spójności polityki na rzecz rozwoju – w szczególności pomocy rozwojowej oraz, w stosownych przypadkach, pomocy humanitarnej, z uwzględnieniem polityki dotyczącej środowiska, z wyraźnym naciskiem na ograniczenie podatności na zagrożenia oraz ryzyka związanego z klęskami żywiołowymi, co stanowi zasadniczy sposób zmniejszania potrzeb humanitarnych; mając na uwadze, że polityka zagraniczna UE odgrywa też centralną rolę w promowaniu odporności, w szczególności przez promowanie zrównoważonego rozwoju, praw człowieka i dialogu politycznego, a jednocześnie wspiera systemy wczesnego ostrzegania, jak również prace nad zapobieganiem wstrząsom społecznym i gospodarczym takim jak głód, wzrostowi nierówności, naruszeniom praw człowieka i konfliktom siłowe, a także nad rozwiązywaniem konfliktów, które już się pojawiły;
- F. mając na uwadze, że UE powinna propagować zintegrowane podejście do działań zewnętrznych, jednocześnie zwiększając swój wkład w zrównoważony rozwój oraz uznając mandaty i cele poszczególnych polityk uznane w Traktatach; mając na uwadze, że jest to szczególnie ważne w sytuacjach kryzysu i w przypadku akcji humanitarnych UE, które nie mogą być uważane za narzędzia zarządzania kryzysowego i muszą być prowadzone z pełnym poszanowaniem zasad pomocy humanitarnej, co odzwierciedlono w Konsensusie europejskim w sprawie pomocy humanitarnej, oraz zmierzać do spójnej i skutecznej reakcji humanitarnej o wysokiej jakości; mając na uwadze, że UE powinna nadal propagować poszanowanie praw człowieka i międzynarodowego prawa humanitarnego przez wszystkie strony konfliktu;

⁽¹⁾ OECD (2016), States of Fragility 2016: Understanding violence, OECD Publishing, Paryż

Czwartek, 1 czerwca 2017 r.

- G. mając na uwadze, że działania humanitarne powinny być prowadzone zgodnie ze zbiorem międzynarodowo uznawanych standardów i zasad ujętych w „Kodeksie postępowania obowiązującym w Międzynarodowym Ruchu Czerwonego Krzyża i Czerwonego Półksiężycy i organizacjach pozarządowych w programach reagowania w sytuacjach kryzysowych” oraz szeroko włączonych do „Karty praw humanitarnych”;
- H. mając na uwadze, że wspieranie odporności należy rozumieć jako działania długofalowe wpisane w propagowanie zrównoważonego rozwoju, które będzie zrównoważony tylko wtedy, gdy będzie odporny na wstrząsy, napięcia i zmiany; mając na uwadze, że wspieranie odporności – jako część unijnych programów w zakresie polityki zagranicznej i współpracy na rzecz rozwoju – powinno być dostosowane do kontekstu i przyczyniać się do wzmocnienia krajowych strategii w zakresie odporności pozostających w gestii rządów krajów partnerskich, które to rządy odpowiadają również przed swoimi obywatelami;
- I. mając na uwadze, że zrozumienie ryzyka, wzmocnienie zarządzania ryzykiem oraz inwestowanie w systemy wczesnego ostrzegania i reagowania, zapobieganie ryzyku klęsk żywiołowych i ograniczanie go, zgodnie z priorytetami ram z Sendai, są niezwykle istotne dla osiągnięcia odporności, a tym samym dla realizacji celów zrównoważonego rozwoju;
- J. mając na uwadze, że obywatele powinni pozostawać w centrum unijnego podejścia do odporności, w tym – jeżeli tylko jest to możliwe – przez współpracę z właściwymi organami i budowanie zdolności w celu wsparcia tego nacisku na szczeblu krajowym, regionalnym i lokalnym oraz przez uznanie i wspieranie centralnej roli organizacji społeczeństwa obywatelskiego i społeczności lokalnych;
- K. mając na uwadze, że klęski żywiołowe i katastrofy powodowane przez człowieka niosą odmienne skutki dla kobiet, dziewcząt, chłopców i mężczyzn, jako że nierówności związane z płcią nasilają wpływ napięć i wstrząsów oraz utrudniają zrównoważony rozwój;
- L. mając na uwadze, że podczas kryzysów i konfliktów najbardziej cierpią kobiety i dziewczęta; mając na uwadze, że kobiety i dziewczęta są nieproporcjonalnie narażone na ryzyko, jako że podczas katastrof i po ich wystąpieniu w większym stopniu grozi im utrata źródeł utrzymania oraz utrata bezpieczeństwa, a nawet życia; mając na uwadze, że kobiety i dziewczęta narażone są na podwyższone ryzyko z powodu przesiedleń oraz załamania się normalnych struktur ochronnych oraz wsparcia; mając na uwadze, że w sytuacjach kryzysowych prawdopodobieństwo gwałtu, wykorzystywania seksualnego i ryzykownych zachowań prowadzi do znacznie zwiększonego prawdopodobieństwa niechcianych ciąży, zakażeń przenoszonych drogą płciową i powikłań dotyczących zdrowia reprodukcyjnego;
- M. mając na uwadze, że wzmocnienie pozycji kobiet jest kluczowe dla wspierania odporności; mając na uwadze, że aby programy były skuteczne, kompleksowe i zrównoważone, powinny one budować i zwiększać odporność oraz muszą angażować kobiety, a jednocześnie uwzględniać konkretne zdolności i mechanizmy przetrwania;
- N. mając na uwadze, że rodzina stanowi ważną instytucję z punktu widzenia zasadniczych funkcji dotyczących produkcji, konsumpcji, reprodukcji i akumulacji oraz związanych ze społecznym i gospodarczym upodmiotowieniem jednostek i społeczeństw; mając na uwadze, że rodziny i ich członkowie tworzą opiekuńcze systemy wsparcia, a ich działania charakteryzujące się odpornością mogą skutkować podtrzymaniem zwykłego kultywowania optymizmu, zaradności i determinacji pomimo przeciwności losu; mając na uwadze, że te atuty i zasoby umożliwiają jednostkom skuteczne reagowanie na kryzysy i wyzwania;
- O. mając na uwadze, że podejście UE do odporności w działaniach zewnętrznych powinno szczególnie uwzględniać grupy społeczne najbardziej podatne na zagrożenia, w tym osoby najuboższe, mniejszości, ludność przymusowo przesiedloną, kobiety, dzieci, migrantów, osoby żyjące z HIV, osoby LGBTI, osoby niepełnosprawne i osoby starsze;
1. z zadowoleniem przyjmuje uznanie w EUGS znaczenia propagowania odporności poprzez uczynienie go strategicznym priorytetem działań zewnętrznych UE; z zadowoleniem przyjmuje pozytywny wkład, jaki nasilone działania polityczne, dyplomatyczne i w zakresie bezpieczeństwa mające na celu propagowanie odporności mogą mieć w krajach partnerskich, lecz podkreśla, że odporność nie może zostać zredukowana do tych wymiarów;
 2. ponownie zauważa, że państwa członkowskie UE powinny przestrzegać swoich zobowiązań w zakresie oficjalnej pomocy rozwojowej oraz wzmocnić odporność za pomocą strategii i procesów planowania w zakresie rozwoju i pomocy humanitarnej; w związku z tym podkreśla znaczenie ram OECD dotyczących analizy systemów odporności, które to ramy pomagają w przełożeniu strategii na skuteczniejsze plany dotyczące programów międzysektorowych i wielowymiarowych;

Czwartek, 1 czerwca 2017 r.

3. uznaje, że obecne podejście UE do odporności, w tym zobowiązania do zaradzenia głębokim przyczynom kryzysów i podatności na zagrożenia, przedstawione w komunikacie z 2012 r. i w konkluzjach Rady z 2013 r., pozostaje zasadniczo ważne i powinno być nadal stosowane, przy jednoczesnym uwzględnieniu potrzeby włączenia do nowego wspólnego komunikatu doświadczeń zebranych podczas realizacji tej polityki; zastanawia się, w jaki sposób w komunikacie uwzględnione zostaną elementy wynikające z ocen, zważywszy, że szeroko zakrojona ocena planowana jest dopiero na 2018 r.; jest zdania, że plan działania na lata 2013–2020 w zakresie odporności należy wdrożyć w całości;
4. wskazuje na wielowymiarowy charakter odporności – ludzki, gospodarczy, środowiskowy, polityczny, związany z bezpieczeństwem i społeczeństwem – oraz z zadowoleniem przyjmuje fakt, że koncepcja ta staje się ważną częścią unijnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa, współpracy rozwojowej i pomocy humanitarnej; podkreśla, że należy uznawać rozróżnienie mandatów i celów wszystkich polityk, propagując jednocześnie większą ich spójność w dążeniu do zrównoważonego rozwoju; przypomina o znaczeniu zapewnienia zasady spójności polityki na rzecz rozwoju we wszystkich działaniach zewnętrznych UE przez zadbanie, aby polityka UE nie podważała wysiłków krajów rozwijających się zmierzających do osiągnięcia celów zrównoważonego rozwoju;
5. podkreśla w szczególności specjalne znaczenie pomocy humanitarnej, która musi kierować się wyłącznie potrzebami i musi być realizowana z pełnym poszanowaniem podstawowych zasad humanitarnych: humanitaryzmu, neutralności, bezstronności i niezależności, a także przy zachowaniu przestrzegania praw człowieka zapisanych w konwencji genewskiej i protokołach dodatkowych do niej; podkreśla, że poszanowanie zasad humanitarnych ma podstawowe znaczenie dla zapewnienia dostępu do ludności w potrzebie i dla ochrony podmiotów niosących pomoc humanitarną;
6. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że świadczenie pomocy humanitarnej przez UE i państwa członkowskie nie powinno podlegać ograniczeniom nakładanym przez innych partnerów udzielających pomocy w zakresie niezbędnego leczenia, w tym dostępu do bezpiecznej aborcji dla kobiet i dziewcząt, które padły ofiarą gwałtu w czasie konfliktu zbrojnego, powinno być natomiast zgodne z międzynarodowym prawem humanitarnym;
7. podkreśla, że budowanie odporności w krajach partnerskich jest procesem długofalowym oraz że powinien on zatem być zintegrowany ze zobowiązaniami finansowymi oraz programami rozwojowymi obejmującymi najsłabsze grupy społeczne; podkreśla, że nowy wspólny komunikat powinien uznawać tę zasadę i wspierać propagowanie odporności jako podstawowego elementu strategii zrównoważonego rozwoju krajów partnerskich, w szczególności w państwach niestabilnych; odnotowuje, że takie strategie powinny być dostosowane do kontekstu i zgodne z przyjętymi na szczeblu międzynarodowym zasadami skutecznego rozwoju obejmującymi: własne priorytety krajów partnerskich w zakresie rozwoju (w tym dostosowanie do krajowych strategii rozwoju), nacisk na wyniki, partnerstwa sprzyjające włączeniu społecznemu, a także przejrzystość i odpowiedzialność; podkreśla w związku z tym znaczenie monitorowania oraz rolę kontrolną Parlamentu Europejskiego, parlamentów narodowych i społeczeństwa obywatelskiego;
8. apeluje, by Komisja jako główny punkt prowadzonego przez siebie dialogu politycznego z krajami rozwijającymi się zawarła kwestię odporności i jej wielowymiarowego charakteru;
9. podkreśla ogólne znaczenie wspólnego programowania unijnych działań związanych z odpornością realizowanych w ramach pomocy humanitarnej i rozwojowej UE w celu zapewnienia jak największej komplementarności i mniejszej fragmentaryzacji pomocy, a także w celu dopilnowania, by działania krótkoterminowe stanowiły podstawę dla średnio- i długoterminowych interwencji;
10. podkreśla znaczenie zapewnienia krajom najsłabiej rozwiniętym i państwom niestabilnym pomocy technicznej, w szczególności w dziedzinie zrównoważonego zarządzania gruntami, ochrony ekosystemu i zaopatrzenia w wodę, ponieważ obszary te są niezbędne do osiągnięcia korzyści zarówno dla środowiska, jak i osób, które od niego zależą;
11. przypomina, że najprawdopodobniej to osoby ubogie będą nadal odczuwać poważne skutki katastrof, jeśli wzięć pod uwagę dochody i dobrobyt; podkreśla, że podstawowym i nadrzędnym celem współpracy UE na rzecz rozwoju jest zatem likwidacja ubóstwa w kontekście trwałego rozwoju, tak aby zapewnić wszystkim ludziom godność i życie na przyzwoitym poziomie;
12. podkreśla znaczenie, jakie dla budowania odporności ma zmniejszanie ryzyka związanego z klęskami żywiołowymi; wzywa UE do zapewnienia, by takie budowanie odporności było w nowym wspólnym komunikacie dostosowane do zobowiązań i celów zawartych w ramach z Sendai dotyczących ograniczania ryzyka klęsk żywiołowych, realizowanych za pośrednictwem opracowanego przez Komisję Europejską planu działań dotyczącego ram z Sendai promującego oparte na informacjach podejście do ograniczania ryzyka klęsk żywiołowych dla wszystkich strategii politycznych UE, a także by udostępnić odpowiednie zasoby na realizację tego priorytetu; podkreśla, że zarządzanie ryzykiem jest niezbędnym warunkiem osiągnięcia trwałego rozwoju oraz wzywa do opracowania sprzyjających włączeniu społecznemu lokalnych

Czwartek, 1 czerwca 2017 r.

i krajowych strategii na rzecz zmniejszenia ryzyka klęsk żywiołowych, a także wypracowania podejścia obejmującego całe społeczeństwo i wszystkie zagrożenia w ramach zarządzania ryzykiem związanym z klęskami żywiołowymi, z myślą o zmniejszaniu podatności na zagrożenia i zwiększaniu odporności; domaga się wzmocnienia powiązań między ograniczaniem ryzyka związanego z klęskami żywiołowymi, dostosowaniem się do zmiany klimatu oraz strategiami i inicjatywami na rzecz rozwoju miast;

13. domaga się, by odporność osobista oraz odporność wspólnot, a także koncentracja działań na najsłabszych grupach – w tym osobach najbardziej zagrożonych w społeczeństwie, mniejszościach, rodzinach, kobietach, dzieciach, migrantach, osobach zarażonych wirusem HIV, osobach LGBTI, a także osobach niepełnosprawnych i starszych – nadal miały kluczowe znaczenie dla promowania odporności w działaniach zewnętrznych UE; podkreśla, że organizacje społeczeństwa obywatelskiego i społeczności lokalne odgrywają centralną rolę w budowaniu odporności; podkreśla również znaczenie zbierania i rozpowszechniania danych zdezagregowanych w celu zrozumienia sytuacji najsłabszych grup i rozwiązania ich problemów;

14. zauważa, że w ramach efektywnego budowania odporności należy koniecznie uznawać znaczenie rodziny i wsparć jej zdolności do przetrzymywania wstrząsów;

15. domaga się programowania uwzględniającego aspekt płci, które wspierałoby udział kobiet i rozwiązałyby ich problemy związane z budową ich odporności na klęski żywiołowe i zmianę klimatu, a także gwarantowałyby prawa kobiet, w tym prawa własności i zabezpieczenie tytułów prawnych do gruntów, także w odniesieniu do zasobów wodnych, lasów, mieszkań i innych aktywów;

16. apeluje o dalsze wysiłki na rzecz zapewnienia kobietom i dziewczętom większego dostępu do opieki zdrowotnej i edukacji w zakresie zdrowia seksualnego, planowania rodziny, opieki prenatalnej i zdrowia oraz praw seksualnych i reprodukcyjnych, w szczególności w celu realizacji w znacznym stopniu nieosiągniętego milenijnego celu rozwoju w zakresie zdrowia matek, w tym zmniejszenia umieralności niemowląt i dzieci oraz unikania porodów wysokiego ryzyka;

17. podkreśla znaczenie dostępu do usług i opieki zdrowotnej w sytuacjach nadzwyczajnych, w tym do wody, środków sanitarnych i higienicznych, a także długoterminowego planowania w zakresie zdrowia społeczności;

18. zwraca uwagę na szczególne wyzwanie, jakim dla wielu niestabilnych i dotkniętych konfliktami państw oraz ich sąsiadów są przymusowe i przedłużające się wysiedlenia; podkreśla, że osobom wysiedlonym należy zapewnić bezwarunkową ochronę oraz że budowanie odporności i samodzielności w przypadku dotkniętych kryzysem obywateli i społeczności przyjmujących osoby wysiedlone ma zasadnicze znaczenie, zgodnie z komunikatem Komisji pt. „Godne życie”; przypomina o znaczeniu samodzielności we wspieraniu poszanowania godności i budowaniu odporności;

19. podkreśla potrzebę rozszerzenia konwencji w sprawie uchodźców i konwencji z Kampali w celu zapewnienia ochrony i pomocy osobom przesiedlonym na całym świecie, a także osobom dotkniętym innymi formami przemocy, takimi jak handel ludźmi i przemoc ze względu na płeć, ponieważ mogą one mieć uzasadnione obawy przed prześladowaniem lub mogą być narażone na ryzyko doznania poważnej krzywdy;

20. uznaje odporność państwa za ważny wymiar odporności i podkreśla, że odporność i stabilność państw zależą bezpośrednio od przestrzegania praw człowieka, siły demokracji, praworządności i dobrych rządów, zaufania do instytucji oraz odpowiedzialności wobec obywateli tego kraju, lecz przede wszystkim od zaangażowania obywateli, zarówno indywidualnego, jak i w ramach stowarzyszeń, w określanie możliwych rozwiązań; wszystkie te cele muszą być wspierane i chronione podczas realizacji globalnej strategii UE; podkreśla znaczenie wspierania podstawowych usług publicznych, takich jak edukacja, zdrowie, woda i kanalizacja, w celu zwiększenia odporności;

21. podkreśla, że koncepcja odporności w działaniach zewnętrznych UE powinna mieć stale globalny wymiar geograficzny; odnotowuje, że wspieranie odporności powinno być celem propagowania praw człowieka i zrównoważonego rozwoju w krajach partnerskich i nie powinno być ograniczone do obszarów geograficznych, które znajdują się w sytuacji kryzysu bezpieczeństwa, mającego bezpośredni wpływ na UE; podkreśla, że w ramach wspierania odporności należy w każdym wypadku priorytetowo traktować kraje najsłabiej rozwinięte, państwa niestabilne i kraje zagrożone powtarzającymi się i okresowymi kryzysami, a także należy zwracać na nie szczególną uwagę, przy jednoczesnym rozwiązaniu kwestii przyczyn kryzysów, w szczególności przez wspieranie działań w zakresie zapobiegania i gotowości;

Czwartek, 1 czerwca 2017 r.

22. podkreśla znaczenie systemów wczesnego ostrzegania oraz zdolności wczesnego reagowania jako mechanizmu propagowania odporności i wzywa UE do zwiększenia wysiłków w tym obszarze, w szczególności przez propagowanie ściślejszej współpracy między różnymi podmiotami w danym miejscu, zwłaszcza w delegaturach UE, oraz przez rozwijanie wspólnych analiz w kontekstach niestabilności, a także przeprowadzanie wymian między regionami narażonymi na występowanie katastrof naturalnych, które to regiony zmagają się z podobnymi zagrożeniami, co pozwoliłoby na lepsze zrozumienie sytuacji i lepiej skoordynowaną odpowiedź w ramach polityk UE i między unijnymi instytucjami a państwami członkowskimi;

23. wzywa do zapewnienia wystarczających zasobów do propagowania odporności, która jest jednym ze strategicznych priorytetów UE; z zadowoleniem przyjąłby strategiczną refleksję w kontekście następných wieloletnich ram finansowych na temat tego, w jaki sposób UE może skuteczniej wykorzystać istniejące instrumenty finansowania zewnętrznego i innowacyjne mechanizmy, przy jednoczesnym ciągłym zapewnianiu ich dostosowania do uzgodnionych na szczeblu międzynarodowym zasad skuteczności rozwoju, aby systematycznie uwzględniać odporność w strategiach i programach na rzecz rozwoju i pomocy; podkreśla, że działania można finansować przy pomocy różnych, wzajemnie uzupełniających się instrumentów oraz zaznacza, że zasoby w ramach instrumentów współpracy rozwojowej powinny nadal mieć na celu przede wszystkim ograniczenie ubóstwa;

24. podkreśla potrzebę wzmocnienia i rozwijania edukacji w kontekście klęsk żywiołowych i kryzysów oraz usprawnienia metod rozpowszechniania, zestawiania i przekazywania informacji oraz wiedzy, które będą pomocne w procesie budowania odporności społeczności i promowania zmian zachowania i kultury gotowości na wypadek klęsk żywiołowych;

25. zachęca do zwiększonej współpracy między sektorem publicznym a sektorem prywatnym w zakresie odporności; przypomina w tym kontekście znaczenie komunikatu Komisji pt. „Większa rola sektora prywatnego w osiągnięciu trwałego wzrostu gospodarczego sprzyjającego włączeniu społecznemu w krajach rozwijających się”; wzywa Komisję, by w dalszym ciągu zapewniała sektorowi prywatnemu lepsze możliwości angażowania się, tworząc zachęty i odpowiednie środowisko umożliwiające podmiotom z sektora prywatnego angażowanie się w budowę odporności i ograniczanie ryzyka w krajach partnerskich;

26. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz wiceprzewodniczącej Komisji / wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa.
